

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **ELA LITVÍNOV, spol. s r.o.**, se sídlem Litvínov, Janov, Hornická 337, zastoupený JUDr. Kateřinou Šindlerovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Kateřinská 482/26, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem**, se sídlem Ústí nad Labem, Hoření 13, zastoupená Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem se sídlem Kutná Hora, Anenské nám. 371, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18.2.2010,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18.2.2010 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 600,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Kateřiny Šindlerové, advokátky se sídlem Praha 2, Kateřinská 482/26.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R113/2009/VZ-2423/2010/310-ASc ze dne 18.2.2010, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno

předchozí prvostupňové rozhodnutí č.j. ÚOHS-S113/2002/VZ-8433/2009/510/IFa ze dne 7.7.2009. Žalovaný rozhodl tak, že správní řízení se zastavuje z důvodu bezpředmětnosti návrhu (výroková část I. prvostupňového rozhodnutí), dále žalovaný zamítnul návrh na přiznání náhrady nákladů řízení žalobci ve výši 330 415,- Kč (výroková část II. prvostupňového rozhodnutí) a dále rozhodl, že zaplacený správní poplatek ve výši 100 000,- Kč se nevrací (výroková část III. prvostupňového rozhodnutí).

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 10.7.2003, č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná, vydaným ve správním řízení zahájeném z moci úřední, bylo rozhodnuto o porušení zákona tím, že zadavatel (Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem) nepřezkoumal a vrátil zpět námitky žalobce proti výběru nejvhodnější nabídky doručené v řádné lhůtě, a zadavateli byla uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč.

V časové posloupnosti předchozím rozhodnutím žalovaného ze dne 22.5.2003, č.j. 3R6/03-Ku, byl potvrzen předcházející závěr žalovaného ve správním řízení sp. zn. „S 113/2002“ o zamítnutí návrhu žalobce, kterým se domáhal, aby bylo zrušeno rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky a aby bylo zadavateli uloženo provést nový výběr anebo aby bylo zrušeno zadání předmětné veřejné zakázky. Podle tohoto rozhodnutí zadavatel porušil zákon tím, že zadavatel nepřezkoumal a vrátil zpět námitky žalobce proti výběru nejvhodnější nabídky doručené v řádné lhůtě, avšak výběrem nejvhodnější nabídky zadavatel zákon neporušil. To však neznamená, že se jedná o porušení, které nedosáhlo takové intenzity, aby je bylo možno kvalifikovat jako závažné porušení zákona, za které je možno zadavateli uložit pokutu; právě to bylo důvodem k zahájení samostatného správního řízení (zahájeném z moci úřední), v němž bylo vydáno rozhodnutí ze dne 10.7.2003, č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná.

Zdejší soud však toto rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí dne 28.2.2005 rozsudkem ve věci sp. zn. 29 Ca 245/2003 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Ve správním řízení sp. zn. „S 113/2002“ tedy žalovaný z tohoto důvodu pokračoval a vydal rozhodnutí č.j. S 113/2002/VZ-4827/2007/510/IFa ze dne 7.7.2009, kterým správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu zastavil, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou; to je podle žalovaného odůvodněno tím, že žalovaný o porušení zákona a o uložení pokuty již rozhodl (rozhodnutím ze dne 10.7.2003, č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná) a že veřejná zakázka je již zrealizována. Dále byl tímto rozhodnutím zamítnut návrh na přiznání náhrady nákladů řízení ve výši 330 415,- Kč a bylo rozhodnuto tom, že správní poplatek ve výši 100 000,- Kč se nevrací.

Podle napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí nebylo možno správní poplatek ve výši 100 000,- Kč žalobci vrátit, neboť k tomu nebyl žádný zákonem předvídaný důvod (§ 8 zákona o správních poplatcích). Náklady řízení vzniklé žalobci nese tento účastník a žalovaný nemá podle § 31 předchozího správního řádu možnost, kterak jejich náhradu uložit k tíži jiného účastníka řízení. Napadené rozhodnutí je

založeno na úvaze, podle níž domáhal-li se žalobce náhrady nákladů řízení (tvořených mimo jiné zaplaceným správním poplatkem ve výši 100 000,- Kč), pak tento požadavek opíral o § 31 předchozího správního řádu, avšak takový požadavek je podle žalovaného třeba odmítnout, neboť uložit náhradu nákladů jednoho účastníka řízení druhému účastníkovi řízení může správní orgán jen tehdy, jestliže vznikly zaviněným jednáním tohoto účastníka ve správním řízení, což se v daném případě nestalo. V šetřeném případě došlo k pochybení zadavatele mimo správní řízení, tj. při výběru nejvhodnější nabídky. Vzhledem k tomu, že povinnost uhradit správní poplatek nebyla a není důsledkem jednání zadavatele ve správním řízení, ale vyplývá ze zákona o správních poplatcích, není aplikace § 31 odst. 2 předchozího správního řádu možná. Pokud se žalobce domáhal úhrady zaplaceného správního poplatku, pak se domáhal vrácení správního poplatku, ovšem pro jeho vrácení nejsou splněny zákonné podmínky.

Podle žalovaného zákon č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, v rozhodném znění (dále „zákon o správních poplatcích“), v sazebníku správních poplatků, položka 62 písm. b), uváděl, že návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky je zpoplatněn, a to částkou 0,5% z nabídkové ceny navrhovatele (tu žalobce), nejméně 2 500,- Kč, nejvýše 100 000,- Kč. Žalobce coby navrhovatel zaplatil za návrh správní poplatek ve výši 100 000,- Kč. Podle § 8 odst. 1 zákona o správních poplatcích se správní poplatek vracel v plné výši, nedošlo-li vůbec k provedení úkonu bez viny poplatníka anebo poplatek byl zaplacen, aniž by k tomu byl poplatník povinen, anebo byl-li poplatek na žádost prominut, a v částce, o kterou poplatník zaplatil poplatek více, než byl povinen nebo o kterou byl poplatek na žádost snížen nebo prominut. Žádná z těchto skutečností odůvodňujících vrácení správního poplatku nenastala, a proto bylo rozhodnuto, že se poplatek nevrací.

Dále žalovaný při řešení otázky náhrady správního poplatku vyšel z toho, že § 31 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, na věc aplikovatelný (dále jen „předchozí správní řád“), definoval náklady řízení a stanovil pravidlo, podle něhož náklady, které v řízení vznikly účastníkovi řízení, nese tento účastník. Předchozí správní řád podle žalovaného neupravoval možnost, že by účastník správního řízení mohl uplatnit náhradu nákladů řízení po zadavateli, tudíž žalovaný nemohl stanovit povinnost pro zadavatele, aby uhradil náklady správního řízení byť úspěšnému navrhovateli (tu žalobci).

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá nesprávný výklad § 31 předchozího správního řádu a poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 2928/2006 ze dne 28.1.2009, podle něhož účastník veřejné soutěže, který dosáhl v řízení u žalovaného zrušení rozhodnutí zadavatele soutěže o výběru nejvhodnější nabídky, ale nebyla mu přiznána náhrada nákladů správního řízení, se nemůže náhrady těchto nákladů úspěšně domoci cestou žaloby na náhradu škody proti zadavateli soutěže. Pokud se tedy podle žalobce nemůže náhrady škody domoci cestou žaloby, nezbyvá mu, než se obrátit se svým požadavkem na správní řízení. Podle žalobce není logické a přípustné, aby osoba,

kteřá musela uhradit mimo jiné poplatky ve výši 100 000,-Kč (aby mohla účelně bránit svá práva), v případě, že bylo potvrzeno, že došlo k porušení jejích práv, nemohla žádným způsobem tyto vložené prostředky získat zpět.

Jestliže žalovaný argumentoval tak, že zaplacený správní poplatek (ve výši 100 000,- Kč) nebylo možno podle § 8 zákona o správních poplatcích vrátit, došlo k nepochopení žádosti žalobce, neboť ten nepožadoval vrácení správního poplatku, nýbrž stanovení povinnosti uhradit žalobci v rámci náhrady nákladů řízení i zaplacený soudní poplatek. Podle žalobce musí existovat institut, díky kterému se zaplacené poplatky pro hájení práv mohou poplatníkovi navrátit, pokud se ukáže, že ten jednal v souladu s právem, a poplatek musel vynaložit, aby svá práva mohl hájit. Pokud by taková cesta nebyla, bylo by výhodnější strpět nezákonné jednání než hájit svá práva.

Jestliže žalovaný argumentuje tak, že vzhledem k tomu, že povinnost uhradit správní poplatek nebyla a není důsledkem jednání zadavatele ve správním řízení, ale vyplývá ze zákona o správních poplatcích, není aplikace § 31 odst. 2 předchozího správního řádu možná, k tomu žalobce namítá, že on musel zaplatit správní poplatek pouze z důvodu jednání zadavatele, neboť pokud by zadavatel takto nejednal, nemusel by žalobce činit podání a hradit poplatek, neboť jinak by nemohl hájit svá práva.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušeno a aby byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný setrvává na závěrech, které uvedl v napadeném rozhodnutí, a důvodnost žaloby popírá. Žalovaný zdůrazňuje, že v rámci správního řízení lze náhradu nákladů řízení jednoho účastníka uložit jinému jeho účastníkovi pouze tehdy, jestliže vznikly zaviněným jednáním tohoto účastníka ve správním řízení, tedy v jeho průběhu, což se v daném případě nestalo, když zaviněné jednání účastníka řízení bylo konstatováno před zahájením daného správního řízení.

Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby, popř. její odmítnutí.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudem byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Ze žaloby vyplývá, že žalobce napadá celý výrok rozhodnutí druhostupňového, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí jako celek, žalobní argumentace podle jejího obsahu však směřuje výlučně k závěrům, které žalovaný učinil ve vztahu k zaplacenému správnímu poplatku ve výši 100 000,- Kč. Tento poplatek, resp. jeho zaplacení, považuje žalobce na náklad řízení, který mu nutně vznikl proto, aby mohl svá práva uplatňovat; náhrada tohoto nákladu řízení by mu měla být přiznána k tíži zadavatele, který byl vedle žalobce jeho dalším účastníkem.

S ohledem na pravidlo vyplývající z § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. se tedy zdejší soud zaměřil výlučně na posouzení této otázky; jen tu žalobce učinil spornou.

Zdejší soud předesílá, že spornou otázku je třeba posoudit podle dnes již neúčinných právních úprav; jednak podle § 31 předchozího správního řádu a jednak podle zákona o správních poplatcích (ve znění účinném do 30.4.2004). Současně účinné právní úpravy jsou odlišné: jednak je jinak upravena otázka nákladů řízení (§ 31 předchozího správního řádu vers. § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále „nový správní řád“) a jednak se spolu s návrhem na přezkum úkonů zadavatele již nyní neplatí správní poplatek, který se platil podle položky 62 písm. b) zákona o správních poplatcích (ve znění účinném do 30.4.2004), nýbrž kauce, která je vratná (dnes § 115 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů).

K aplikaci § 31 předchozího správního řádu je důvodu vzhledem k tomu, že řízení bylo zahájeno před účinností nového správního řádu (dne 21.10.2002) a předchozí rozhodnutí vydané v tomto správním řízení bylo zrušeno rovněž před účinností nového správního řádu (28.2.2005). Podle § 179 odst. 1 nového správního řádu platí, že bylo-li rozhodnutí před účinností nového správního řádu zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů, tedy podle předchozího správního řádu.

Podle § 31 odst. 1 předchozího správního řádu náklady řízení, které vznikly správnímu orgánu, nese tento orgán; náklady, které v řízení vznikly účastníkovi řízení, nese tento účastník. Podle § 31 odst. 2 předchozího správního řádu správní orgán může účastníkům řízení, svědkům a znalcům uložit, aby nahradili náklady, které vznikly správnímu orgánu jejich zaviněním; může jim také uložit, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení.

Předchozí správní řád výslovně neupravoval otázku, co se nákladem řízení rozumí (co je nákladem správního řízení). Současný správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) tuto otázku upravuje v § 79 odst. 1; náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování. Podle zdejšího soudu není žádného rozumného důvodu, proč by ty náklady, které jsou za náklady řízení považovány současným správním řádem, neměly být náklady řízení podle předchozího správního řádu. Jestliže současný správní řád mezi náklady řízení výslovně zahrnuje i správní poplatky coby druh hotového výdaje (§ 79 odst. 1

současného správního řádu), pak není důvodu dospět k závěru, že úhrada správního poplatku nebyla nákladem řízení za účinnosti předchozího správního řádu.

Ze shora uvedeného tedy zdejší soud dovozuje, že mezi náklady řízení účastníků upravené § 31 předchozího správního řádu lze podřadit i náklady spojené s úhradou správního poplatku.

Jestliže z položky 62 písm. b) zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích (ve znění účinném do 30.4.2004), vyplývá, že návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky je zpoplatněn, a to částkou 0,5% z nabídkové ceny navrhovatele (tu žalobce), nejméně 2 500,- Kč, nejvýše 100 000,- Kč (poplatek se platí při podání návrhu), pak zaplacení poplatku je nezbytnou podmínkou pro to, aby řízení bylo vedeno. Nezaplatí-li totiž poplatník poplatek v této době, vyzve ho správní orgán, aby tak učinil do 15 dnů ode dne, který následuje po doručení výzvy, současně ho poučí, že nebude-li výzvě vyhověno, zahájené řízení se zastaví (§ 6 odst. 2 téhož zákona). Nezaplatí-li poplatník poplatek ve lhůtě uvedené v § 6 odst. 1 a 2, správní orgán úkon neprovede nebo zastaví zahájené řízení, pokud to nevyklučují zvláštní předpisy, podle nichž správní orgán provádí úkon podléhající poplatku (§ 6 odst. 3 téhož zákona).

Ze shora uvedeného zdejší soud dovozuje, že hodlal-li se žalobce efektivně domáhat svých práv plynoucích z účasti na obchodní veřejné soutěži u žalovaného, musel podat návrh na přezkum a musel zároveň uhradit správní poplatek. V daném případě byla tedy úhrada správního poplatku nákladem řízení, který vznikl žalobci. Takový náklad si žalobce nesl podle § 31 odst. 1 předchozího správního řádu sám. Pokud však § 31 odst. 2 předchozího správního řádu stanoví možnost uložit účastníkům, aby nahradili náklady vzniklé jejich zaviněním ostatním účastníkům řízení, a pokud žádný druh nákladů z této možnosti nevyklučuje (a pokud takovým nákladem je i náklad vzniklý úhradou správního poplatku), pak se možnost podávaná z § 31 odst. 2 předchozího správního řádu nutně týká i nákladů vzniklých úhradou správního poplatku. Toto ustanovení totiž nehovoří o „nákladech řízení vzniklých v důsledku jednání účastníka řízení v jeho průběhu“, jak argumentoval žalovaný, nýbrž o „nákladech řízení vzniklých zaviněním“. Těmi lze rozumět jak náklady vzniklé v průběhu samotného správního řízení, tak náklady, jež bylo nutné vynaložit, aby takové správní řízení bylo vůbec zahájeno a aby v něm bylo pokračováno.

Ze shora uvedeného vyplývá tedy další dílčí závěr zdejšího soudu, a sice že možnost kompenzace za zaplacený správní poplatek nespočívá pouze ve vrácení poplatku, jak se na ně žalovaný soustředil, ale též v uložení povinnosti nahradit náklady řízení vzniklé úhradou správního poplatku jedním účastníkem správního řízení druhému podle § 31 odst. 2 předchozího správního řádu.

Správní poplatek, resp. jeho úhrada, je nákladem vzniklým v řízení. Aby však možnost uložení náhrady takových nákladů podle § 31 odst. 2 předchozího správního řádu přicházela v úvahu, musí se jednat o náklady vzniklé zaviněním některého z účastníků řízení.

Jestliže řízení před žalovaným bylo vyvoláno podezřením jednoho z uchazečů z porušení zákona (tu zákona o zadávání veřejných zakázek) a jestliže tento zákon dává v takovém případě možnost uchazeči, který takové podezření má, aby takové řízení vyvolal, a pokud žalovaný ve správním řízení dospěje k závěru, že podezření, které bylo důvodem pro podání návrhu, se potvrdilo, pak samotné vedení správního řízení je třeba stavět do příčinné souvislosti s postupem zadavatele. Nebýt konkrétního postupu zadavatele, nemuselo by být správní řízení vedeno. Nebýt konkrétního postupu zadavatele, nebylo by konkrétního podezření z porušení zákona (tu zákona o zadávání veřejných zakázek) a toto podezření by se v průběhu správního řízení nemohlo potvrdit. Nic na tom nemění závěr, že v tomto správním řízení bylo nakonec rozhodnuto o jeho zastavení, neboť v příčinné souvislosti se žalobcovým návrhem bylo nakonec porušení zákona žalovaným deklarováno a byla zadavateli uložena pokuta – rozhodnutím ze dne 10.7.2003, č.j. S 543-R/03-VP/140/Ná, vydaným ve správním řízení zahájeném z moci úřední. Tímto rozhodnutím tedy bylo rozhodnuto o porušení zákona tím, že zadavatel nepřezkoumal a vrátil zpět námitky žalobce proti výběru nejvhodnější nabídky doručené v řádné lhůtě, a zadavateli byla uložena pokuta ve výši 10 000,- Kč, a vydání tohoto rozhodnutí je důvodem, o který žalovaný opírá zastavení řízení podle výrokové části I. prvostupňového rozhodnutí, nyní napadeným rozhodnutím žalovaného potvrzeného.

Závěr o porušení zákona žalovaným je tedy v daném případě důsledkem porušení zákona, na které žalovaného podáním návrhu na přezkum „upozornil“ jeden z uchazečů - žalobce. Je-li toto „upozornění“ zpoplatněno, pak náklad na splnění povinnosti vzniklý tomuto uchazeči je nákladem, který vznikl zaviněním zadavatele, tu tedy jiného účastníka správního řízení. Porušení zákona o zadávání veřejných zakázek je tedy zaviněním vzniku nákladů, jež vznikly ve správním řízení – na jeho počátku, kdy je třeba splnit poplatkovou povinnost.

Jestliže tedy jeden účastník správního řízení (zadavatel) zavinil vznik nákladu jiného účastníka (uchazeče, tu žalobce), je důvodu ohledně takového nákladu aplikovat § 31 odst. 2 předchozího správního řádu a posoudit, zda lze náhradu nákladů správního řízení uložit tomu, kdo tento náklad zavinil, ve prospěch toho, komu tento náklad vznikl, zda je to s ohledem na zjištěný skutkový stav věci důvodné a z pohledu uchazeče obecně spravedlivé. Za situace, kdy řízení před žalovaným, byť je vedeno o správním deliktu zadavatele a o případném uložení nápravného opatření, může být vyvoláno uchazečem, jde sice o správní řízení sankčního typu (výsledkem řízení může být sankce uložená zadavateli za porušení zákona a splnění nápravného opatření uloženého zadavateli v souvislosti s porušením zákona), avšak jde zároveň o správní řízení, které v sobě obsahuje prvek kontradiktornosti. Tento prvek pramení ze vztahu mezi uchazečem, podávajícím návrh, a zadavatelem, ve vztahu k jehož postupu je porušení zákona a naplnění znaků správního deliktu zkoumáno; uchazeč i zadavatel jsou účastníky správního řízení, uchazeč snáší žalovanému svá podezření z porušení zákona zadavatelem a zadavatel podezření z tohoto porušení vyvrací. Jestliže návrh na zahájení takového řízení obsahujícího prvek kontradiktornosti je zpoplatněn, aniž by v případě dovození důvodnosti návrhu mohl být tento poplatek vrácen zpět (jako je

tomu za současného znění zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, kde zaplacení poplatku nahrazuje zaplacení kauce, ovšem za určitých okolností vratné - § 115), pak je aplikace § 31 odst. 2 předchozího správního řádu namístě.

Obdobný náhled podle zdejšího soudu plyne i z rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 2928/2006 ze dne 28.1.2009, jak na něj žalobce poukazuje. Nejvyšší soud uvedl, že podle § 31 odst. 1 předchozího správního řádu náklady, které v řízení vznikly účastníkovi řízení, nese účastník. Podle § 31 odst. 2 téhož zákona správní orgán může účastníkům řízení uložit, aby nahradili náklady, které vznikly jejich zaviněním, ostatním účastníkům řízení. Již z citace uvedených ustanovení podle Nejvyššího soudu vyplývá, že v argumentaci (ve věci shora označené) bylo vycházeno z nesprávného předpokladu, že správní řád v rozhodném znění neupravoval rozhodování o náhradě nákladů správního řízení. Procesní předpis (předchozí správní řád) podle Nejvyššího soudu náhradu nákladů řízení umožňoval. Téhož názoru je i zdejší soud.

Dále je podle zdejšího soudu vhodné poukázat na rozsudky Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 25 Cdo 1961/2005 ze dne 26.9.2007 a ve věci sp. zn. 25 Cdo 3327/2008 ze dne 25.9.2008, kde se zabýval otázkou příčinné souvislosti mezi rozhodnutím žalovaného o výsledku veřejné obchodní soutěže a náklady následně vynaloženými uchazečem na zahájení správního řízení (v němž bylo toto rozhodnutí pro nezákonnost zrušeno). Z toho podle zdejšího soudu vyplývá, že při aplikaci § 31 odst. 2 předchozího správního řádu, jež v úvahu aplikovat přichází, je třeba právě zvažovat existenci příčinné souvislosti mezi rozhodnutím žalovaného ve správním řízení a náklady vynaloženými uchazečem na zahájení takového správního řízení.

Ze shora uvedeného zdejší soud uzavírá, že žalovaný nesprávně vyložil § 31 odst. 2 předchozího správního řádu, když náklad vzniklý úhradou správního poplatku nepovažoval za náklad, na který se postup podle § 31 odst. 2 předchozího správního řádu může vztahovat. Tím je napadené rozhodnutí zatíženo nezákonností způsobenou nesprávným výkladem uvedeného ustanovení. Z tohoto důvodu zdejší soud považuje žalobu za důvodnou a podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Ke zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí zdejší soud důvody neshledal; jeho případné zrušení je ponecháno na úvaze, která vyplyne ze závěrů, jaké v dalším průběhu řízení (ve fázi řízení o žalobcově rozkladu) učiní předseda žalovaného.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci proti žalovanému procesně úspěšným, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč společně s náklady právního zastoupení ve výši 7 200,- Kč (3 úkony právní služby podle vyúčtování zástupkyně žalobce – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání soudu dne 15.9.2011

– po 2.100,- Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky) a s cestovným zástupkyně žalobce k jednání soudu ve výši 2 x 200,- Kč, celkem tedy ve výši 9 600,- Kč. K zaplacení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 15. září 2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová